

แสงธรรมนำชีวิต

ปิยะวัฒน์ แสงเย็น
R13005

ข้าพเจ้า เป็นลูกศิษย์พระราชสุทธินิยามมงคล หรือ หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าชื่อนาย ปิยะวัฒน์ แสงเย็น เป็นบุตร นายสนิท นางประสิทธิ์ แสงเย็น เป็นบุตรคนที่ ๓ ในจำนวนพี่น้อง ๘ คน เป็นชาย ๖ คน หญิง ๒ คน อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๖ หมู่ที่ ๒ ตำบลแสนตอ อำเภอชาลนุรักษ์บุรี จังหวัดกำแพงเพชร โทร. ๐๑ - ๒๘๐๙๕๑๓

ปัจจุบัน ข้าพเจ้าอายุ ๓๔ ปี ชีวิตในวัยเด็กลำบากมาก ข้าพเจ้าต้องออกมาช่วยพ่อแม่ทำนา ตั้งแต่เรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ รายได้จากการทำนาแต่ละปี นอกจากต้องเสียค่าเช่านา ส่งธนาคารแล้ว ต้องใช้จ่ายในครอบครัวอีก ๑๐ ชีวิต พ่อแม่ลูกแค่มีกินไปวันหนึ่ง ๆ ก็ไม่ค่อยจะพอ

จำได้ว่า เมื่ออายุได้ประมาณ ๑๔ - ๑๕ ปี เห็นคนอื่นเขามีอาหารดี ๆ รับประทาน มีเสื้อผ้าใหม่ ๆ ใส่ นึกถึงตัวเองแล้วถึงกับน้ำตาไหล เพราะไม่เคยมีเสื้อผ้าใหม่ใส่เลย มีชีวิตอยู่แบบซังกะตายไปวัน ๆ ไม่มีหลักอะไร ผิดกับลุง ป้า น้า อา เขาค้าขาย ฐานะดีมีรถใช้ เมื่อข้าพเจ้าว่างจากการทำนาก็จะไปช่วยเขา ซ้ำแหละกล้วยบ้าง ตีหมอนกล้วยบ้าง นำกล้วยไข่ล่องไปขายถึงสิงห์บุรี อ่างทอง และกรุงเทพฯ เขาก็จะซื้อบุหรี่ให้สูบ ซื้อเหล้าให้ดื่ม ค่าแรงได้บ้างไม่ได้บ้าง ใช้ชีวิตเที่ยวเตร่ไม่มีแก่นสารอะไร

ข้าพเจ้าเคยไปชอบผู้หญิงคนหนึ่ง บ้านเขาอยู่ไปทางใต้บ้านของข้าพเจ้า แม่เขาบอกว่า ถ้ารักชอบกันจริงก็ให้ไปขอ เรียกสินสอดสองหมื่น ทองหมั้นสองบาท เขาจะยกลูกสาวพร้อมทั้งมอที่ดินอีก ๑๐ ไร่ ข้าพเจ้าเลยไม่ไปบ้านเขากลับเลยตั้งแต่วันนั้นเพราะเจียมตัวว่าเราจน

หวังความก้าวหน้า แต่เพราะมีความรู้เพียง ป.๔ หางานทำง่าย จึงไปสมัครเรียนการศึกษานอกโรงเรียนที่จังหวัดกำแพงเพชร แต่ยังไม่ทันจะสอบเทียบระดับชั้นมัธยมศึกษา ก็ต้องหยุดเรียนเพราะไม่มีเงิน แล้วตามแม่ไปอยู่กับป้าที่แม่สอด ข้าพเจ้าช่วยป้าเผาถ่าน ๒ คน กับเพื่อน เผาเดือนละประมาณ ๑๕๐-๒๐๐ กระสอบ โดยเริ่มจากการเรียงฟืนจากไม้ที่เล็กบ้างใหญ่บ้างเป็นชั้น ๆ แล้วกรุฝาให้ดีเพื่อจะได้อัดขี้เถ้าเข้าไปให้แน่น ซึ่งใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๑๕ วัน เวลาเผาต้องดูแลทั้งคืนไม่ให้ข้างในเป็นโพรง ถ้าข้างในเป็นโพรงถ่านจะมอด

ไหม้หมด ใต้ถ่านไม้ก็กระสอบ โดยใช้มีคอตีบบนเตา หรือขึ้นไปเหยียบบนเตา ซึ่งเป็นงานที่ เสี่ยงและต้องใช้ความอดทนมาก ต้องยกให้ชาวกะเหรี่ยงที่มีความอดทน เคยมีกะเหรี่ยงคน หนึ่งตกลงไปในเตาถึงกับเสียชีวิต ข้าพเจ้าเคยพลาดขาตกลงไปในเตาข้างหนึ่ง แต่รอดตาย มาได้ ไม่เช่นนั้นอาจไม่ได้มาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ หรือ อาจเป็นบุญที่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนใจ บุญไปทำบุญในวันพระบ่อย จึงเชื่อว่า บาป บุญ มีจริง จากเหตุการณ์ครั้งนั้นข้าพเจ้าจึง ตัดสินใจออกจากบ้านป่า

ขณะนั้นมีญาติ คือลูกของป่าเป็นเจ้าของโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า ข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปหา เขา เขากำลังขาดคนขายผ้าอยู่พอดี จึงเข้าไปอยู่กับเขา แต่เพราะความรู้น้อยและยังอ่อน ประสบการณ์ เขาจึงยังไม่ไว้วางใจให้ข้าพเจ้าขาย แต่เขามีมอเตอร์ไซค์อยู่หลายคัน เขาจึงให้ ข้าพเจ้าขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ซึ่งข้าพเจ้าก็ตกลงรับงานทันที

การขับรถในกรุงเทพฯ ไม่เหมือนต่างจังหวัด การจราจรคับคั่งและยังไม่รู้จักซอยต่าง ๆ ก็ได้แต่อาศัยผู้โดยสารบอกทางให้บ้าง เดาเอาเองบ้าง บ้างครั้งขาไป ๆ ได้ แต่ขากลับ ๆ ไม่ถูก หลงทางอยู่บ่อย ๆ ก็ต้องเที่ยวถามเขาจึงกลับมาถูก เหมือนคำโบราณที่ว่า “ทางอยู่ที่ ปาก” เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ใช้เวลาเป็นปีกว่าจะชำนาญทาง เวลานั้นถ้าวิ่งระยะใกล้ ๆ เช่น แค่ กลางซอย ค่าโดยสาร ๒ บาท ถ้าไปปากซอยก็ ๕ บาท วันหนึ่ง ๆ หักค่าเช่าและค่าใช้จ่าย ส่วนตัวแล้วพอมีเหลืออยู่บ้างแต่ไม่มาก พอเข้าปีที่สอง หัวหน้าวินเขาไม่พอใจว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างจังหวัดแต่มาแย่งอาชีพเขา เขาก็คอยหาเรื่องอยู่บ่อย ๆ ข้าพเจ้าไม่ยอม มีเรื่องกับใคร และรายได้ก็แค่พอกินพอใช้เท่านั้น จึงบอกเถ่าแก่ (ลูกของป่า) ว่าขอกลับบ้าน ต่างจังหวัด ไปทำนาอย่างเดิม ชีวิตมีดมนไม่มีอะไรก้าวหน้า

ข้าพเจ้าเข้ากรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง พอตีช่วงนั้นโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าของลูกป่ากำลัง ขายดีมาก เขาเลยให้ข้าพเจ้าช่วยขายกางเกง ให้ค่าแรงวันละ ๕๐ บาท ขายตั้งแต่เช้าถึงตี สอง ลำบากมาก จนเขาไว้วางใจให้ข้าพเจ้าขายให้โดยให้เปอร์เซ็นต์ ข้าพเจ้าจึงเริ่มขายเป็น และ ขายเรื่อย ๆ ไปทุกจังหวัด ตอนนั้นก็ขายไม่ค่อยดีเท่าไร ไปตามงานต่าง ๆ ก็เสี่ยงมากเพราะ มีขโมยมาก เผลอไม่ได้ ขายอยู่หลายปีไม่มีอะไรเป็นของตนเอง ก็กลับต่างจังหวัดอีก มีเงิน เหลือไปนิดหน่อย พอเงินหมดก็กลับมาขายอีก ทำเช่นนี้อยู่หลายปี

ตอนนั้นข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์บ้าง แต่ยังไม่ถูกต้อง เพราะยังไม่ได้พบหลวงพ่ोजริญ โดยสวดมนต์แล้วสวดพระคาถาชินบัญชร ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัด ระฆัง พอมาพบหลวงพ่อ หลวงพ่อก็นำสอนว่า

“จะสวดคาถาอะไรก็ได้ แต่อย่าข้าม บทพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ คือ อิติปิโสฯ และ พาหุงมหากาโร” นั้นเอง ฉะนั้น เท่ากับข้าพเจ้าปฏิบัติเหมือนกับคำสอนของหลวงพ่อก็คือ “ข้ามไปเรียนปริญาโทเลย โดยที่ยังไม่ได้เรียนชั้น ป.๑”

ข้าพเจ้าออกขายตามต่างจังหวัด จนไปพบผู้หญิงถูกใจ ที่จังหวัดพิษณุโลก รู้สึกถูกชะตา ข้าพเจ้าจึงเข้าไปพูดขอกับผู้หญิงด้วยตนเอง ผู้หญิงก็ยกให้เพราะเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนทำมาหากิน ตกงานแต่งงานทั้ง ๆ ที่ตัวคนเดียวยังไม่รอด ต้องดิ้นรนหลายปี ไปขายงานเทศกาลตามจังหวัดต่าง ๆ พอหมดงานเทศกาลก็กลับบ้าน ได้แค่มีกินมีใช้ไปวันหนึ่ง ๆ

ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รู้จักหลวงพ่ोजรัญ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าไปอยู่กับน้องสาวแท้ ๆ ซึ่งเคยเป็นคณงานโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า แล้วแยกตัวมาเปิดกิจการของตนเองที่จังหวัดนครสวรรค์ เขาให้ข้าพเจ้าไปช่วยขาย ข้าพเจ้าคิดว่าช่วยน้องของเราดีกว่าไปช่วยคนอื่น จึงเป็นลูกจ้างของน้องสาวอยู่หลายปีก็ไม่มีอะไรดีขึ้น พอกินพอใช้ไปวันหนึ่ง ๆ ลำบากมาก ข้าพเจ้ากับภรรยาไปขายมาทุกจังหวัดไม่ว่าภาคเหนือ ภาคใต้ ไปหมด ขายได้ไม่คุ้มกับของที่หาย ค่าใช้จ่ายสูง แม้จะเข้าห้องน้ำก็ต้องเสียเงิน

ข้าพเจ้าไปขายของที่จังหวัดนครสวรรค์ ไปพบคุณลุงท่านหนึ่ง อายุประมาณ ๕๐ ปี แนะนำข้าพเจ้าว่า **“ถ้าหนูจะเดินสาย ก็เดินให้ถูกทาง ทุกข์ก็จะไม่มี มงคลก็จะมา”** (ข้าพเจ้าเก็บไปคิดอยู่นาน คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก)

ข้าพเจ้าสนใจพระเครื่อง ชอบอ่านหนังสือพระ และเล่มไสศรัทธาหลวงพ่อดีเมแห่งวัดหนองโพธิ์ จากข้อความในหนังสือจึงได้ทราบว่าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดีเม ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจหลวงพ่อดีเม ข้าพเจ้าได้รู้จักหลวงพ่อดีเมครั้งนั้นเอง และได้ทราบถึง มงคลชีวิต หรือ แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา จากหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อดีเม ซึ่งถ้านำมาปฏิบัติแล้วจะสามารถแก้กรรมได้ ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของคุณลุงที่พบที่นครสวรรค์ได้ว่า มงคลชีวิตที่แท้จริง คือ การเดินทางชีวิตให้ถูก ข้าพเจ้าจึงเริ่มสวดมนต์บทอิติปิโสฯ และพาหุงมหากาโร บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ที่หลวงพ่อดีเมสอน พระเถร อุบาสก อุบาสิกา ให้สวดอยู่ทุกวันนั้นเอง

บทสวดพาหุงมหากาโรภา

หลวงพ่อบอกว่า การสวดให้เริ่มสวดบทบูชาพระรัตนตรัย ๑ จบ แล้วสวดบทอธิปิโส เกินอายุ ๑ จบ เป็นการต่อดวง หรือ ต่ออายุตัวเอง

คนไทยชอบทำบุญ ไปขอบุญ ขอพระพระ ทำสังฆทาน เข้าวัดโน้น ออกวัดนี้ สู้ฝรั่งก็ไม่ได้ มาขอธรรมะจากหลวงพ่อบอก แล้วนำไปปฏิบัติ ได้สติปัญญา แก้ปัญหาชีวิตได้

การสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ยังไม่เท่ากับสร้างพระในจิตใจคน

ให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้าพิจารณาแล้ว เป็นเป็นความจริงที่หลวงพ่อบอกท่านเทศน์ ตอนนั้นข้าพเจ้าเดิน ไม่ถูกสาย สวดมนต์มั่วไปหมด ไม่ทราบว่าจะทำอะไรบ้าง ใครบอกว่าอะไรดี หรือหมอดูที่ว่าแม่น ให้หวยแม่ ณ ที่ไหน ไกลไกลแค่ไหนไปหมด ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย มีแต่ทรงกับทรุด

ข้าพเจ้าเริ่มมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน สวดมนต์ทุกเช้าค่ำ เริ่มมีสติปัญญาเรื่อย ๆ เริ่มได้แสงสว่างทางปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิตได้ ไม่ต้องพึ่งหมอดูอีกต่อไป พึ่งตนเองได้ สอนตนเองได้ ข้าพเจ้าได้ของดีจากหลวงพ่อบอก เมื่อก่อนได้แค่กระพี้ เพิ่งจะมาได้รับแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาจากหลวงพ่อบอก เป็นพระคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้ ที่ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างทางปัญญา ดังคำสอนของหลวงพ่อบอกที่ว่า “แสงอะไรจะเท่าแสงปัญญาไม่มี แสงพระอาทิตย์ แสงจันทร์ก็สู้แสงปัญญาไม่ได้”

จากนั้นชีวิตของข้าพเจ้าก็เริ่มดีขึ้น ผอรรถปกอัพได้คันหนึ่ง ทำให้สามารถมาวัดอัมพวันได้บ่อยขึ้น แต่ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้เริ่มปฏิบัติธรรม เพียงแต่พาแม่ พี่ น้อง มาปฏิบัติธรรม

น้องชายที่ชอบกินเหล้า เทียวเตร่ มาบวชเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบอก พอสึกออกไปแล้ว กลับตัวเป็นคนดี ตอนนี้นำกำลังทำปริญญาตรี มีรถยนต์ใช้ ตอนนี้อยู่ที่กรุงเทพฯ

พี่ชายของข้าพเจ้าที่เคยผ่อนส่งรถหลายคัน แต่ถูกบริษัทยึดหมด ข้าพเจ้าจึงนำคำสอนของหลวงพ่อบอกไปแนะนำให้เข้าฟังบ่อย ๆ ว่า “คนเราจะทำบุญให้ได้บุญ ต้องละบาป ถ้าละความชั่วไม่ได้ ก็รวยไม่ได้ ดีไม่ได้” จนกระทั่งเขาเชื่อ และมาปฏิบัติธรรมอยู่ ๓ วัน กลับไปแล้วดีขึ้นกว่าเดิมมาก ผ่อนส่งรถได้ และไม่ถูกยึดเหมือนแต่ก่อน

น้องชายคนเล็ก นอนอยู่บ้านไม่ยอมทำอะไร แต่เขาเชื่อข้าพเจ้า ยอมมาปฏิบัติธรรม กลับไปบ้านสวดมนต์ทุกวัน ตอนหลังได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าของร้านขายมอเตอร์ไซค์ที่อำเภอตากาลี ฐานะดี เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบอก จริตเหมือนกัน

เมื่อข้าพเจ้ามีรถสำหรับค้าขายแล้ว แต่ขาดเงินหมุนเวียน ข้าพเจ้าก็นั่งเป็นทุกข์ว่าเมื่อไหร่จะได้ดีสักที อาศัยที่ข้าพเจ้าต้องเข้ากรุงเทพฯ บ่อย ๆ และแวะฟังเทศน์จากหลวงพ่อบ้างเป็นประจำ เมื่อก่อนทางวัดเปิดรับสมัครผู้ปฏิบัติธรรมทุกวัน ข้าพเจ้าจึงได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อดอนเย็น ๆ หลวงพ่อก็จะสวดมนต์ทำวัตรเย็นทุกวัน เว้นแต่ติดกิจนิมนต์หรืออาพาธหนักหรือติดธุระจำเป็นจริง ๆ หลวงพ่อบริยายไว้ว่า “เหมือนได้เกาะชายจิวรของพระตถาคต ถ้าไม่ปฏิบัติก็เหมือนอยู่ไกล หากอยู่ไกลสักแสนลี้ ถ้าปฏิบัติธรรมก็เหมือนอยู่ใกล้พระตถาคต”

แสงธรรมนำความรุ่งเรืองสู่ชีวิต

จากอดีตคนขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ได้เงินวันละไม่กี่บาท ปัจจุบันข้าพเจ้าค้าขายได้วันละเป็นหมื่น ๆ เคยขายได้สูงสุดถึงแปดหมื่นบาท ภายในวันเดียว ทั้ง ๆ ที่อยู่ในสถานะที่เศรษฐกิจไม่ดี กิจการของข้าพเจ้าก็ไม่ตก

หลวงพ่อบริยายเทศน์สอนเป็นประจำว่า เคล็ดลับในการปฏิบัติที่ถูกต้อง คือ

“เราทำบุญไม่ละบาป	เราจะไต่บุญอย่างไร
ละความชั่วไม่ได้	จะรวยจะดีไม่ได้
ปัจจุบันไม่ดี	อนาคตจะดีได้อย่างไร”

นี่คือ หัวใจ จุดแรกที่ข้าพเจ้าได้รับจากหลวงพ่อ

“ทานก็ยังสู้ศีลไม่ได้	ศีลก็ยังสู้ปฏิบัติบูชาไม่ได้
ทานนั้นไปขโมย ไปจี้	ไปปล้นเขามาทำทานก็ได้
ศีล...ถ้าเผลอโกรธเขา	ไปด่าเขา ไปฆ่าสัตว์ ก็ผิดศีลแล้ว

ใส่บาตรสัก ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี จนชั้นใส่บาตรทะลุทัพพีหัก อานิสงสัยยังไม่เท่ากับ ปฏิบัติบูชาหนึ่งครั้ง”

“หลวงพ่อกำหนดให้แต่ปัญญา ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน ให้ละความชั่ว สร้างความดี ให้เป็นแบบอย่างแก่สังคม อ่อนน้อมถ่อมตน”

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัดระฆัง, หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค, หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ วัดดอยแม่ปิ้ง, หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน ได้เทศน์สอนเหมือนกันว่า “ลูกศิษย์ของท่าน ถ้าใส่บาตรทุกวัน สวดมนต์ทุกวัน ๖ เดือน เป็นเศรษฐีทุกคน”

การยกระดับจิตใจ

หลวงพ่อบอกเรื่อง การยกระดับจิตใจว่า

“คนที่ไม่ละชั่ว จะดีไม่ได้ เพราะจิตของเขายังต่ำอยู่ ส่วนคนที่ยกระดับจิตสูงแล้วเหมือนคนอยู่ในที่สูง จะสามารถมองเห็นที่ต่ำได้กว้างไกล ตรงกันข้ามกับคนที่อยู่ในที่ต่ำจะมองดูที่สูงเพียงแคบ ๆ”

หลวงพ่อบอกท่านจิตสูงมาก ท่านทราบวาระจิต สามารถทราบหมดว่าใครเป็นอย่างไร โดยไม่ต้องสอบถามหรือกราบเรียนท่าน ท่านสามารถล่วงรู้แม้กระทั่งว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่

ข้าพเจ้าโชคดี จะแวะที่วัดเกือบทุกครั้งที่ผ่านมา ได้ฟังเทศน์จากหลวงพ่อบ่อย ๆ จึงเป็นต่อการปฏิบัติ ชีวิตข้าพเจ้าช่วงหนึ่ง เลิกดื่มเหล้า เลิกเที่ยวแล้ว ยังคงเล่นหอยอยู่ พอมาถึงวัดหลวงพ่อก็เทศน์เรื่องหอยพอดี เป็นเรื่องที่แปลก เหมือนท่านทราบว่าข้าพเจ้าจะได้เกือบหมดแล้ว ยังเหลือแต่เล่นหอย การเล่นหอยได้ง่ายหมดง่าย เช่นเดียวกับการเล่นไพ่ เราอยากได้ของเขา เขาก็อยากได้ของเรา เราดีใจ เขาเสียใจ เขาเล่นได้ เขาดีใจแต่เราเสียใจ เข้าข่ายโลภอยากได้ของเขา ข้าพเจ้าจึงเลิกเล่นหอยตั้งแต่บัดนั้นมา

กฎแห่งกรรม

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นลูกจ้างขายผ้า หลังเลิกขั้บรถรับจ้าง ขายได้เท่าไรก็ไม่รวยสักที่ จนกระทั่งได้มาปฏิบัติธรรมที่วัด จึงได้ทราบ เมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน ข้าพเจ้าเคยขโมยเงินญาติคนหนึ่งประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ บาท ข้าพเจ้าจึงนำเงินไปคือจำนวน ๑,๕๐๐ บาท โดยที่เขาไม่ทราบมาก่อนเลย และขอโทษกรรม ท่านเจ้าของเงินท่านก็โทษกรรมให้กับข้าพเจ้า ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าไปขายของที่ไหน ของไม่หายอีกเลย ขายดีมาเรื่อย ๆ นี่คือกฎแห่งกรรมมีจริง จากการกระทำของเราเอง ไม่ใช่คนอื่นทำให้ เราทำของเราเอง เราต้องแก้ของเราเอง คนอื่นมาแก้ให้เราไม่ได้ หลวงพ่อเพียงแต่ชี้แนะให้เราเท่านั้น

เมื่อก่อนข้าพเจ้าขั้บรถรับจ้างเก็บเงินที่ละบาทสองบาท ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัด อัมพวัน ๑๐ ครั้งแล้ว ปัจจุบันมีทำเลที่ขายของ ๑๐ กว่าแห่ง ขายดีทุกแห่ง ตลาดนัด หรือ กองคาราวานสินค้าราคาถูก ข้าพเจ้าก็ขายดีไม่เป็นสองรองใคร วันไหนถ้าข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติ ยอดขายจะตกปกติข้าพเจ้าเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และกินเวลาอีกประมาณ ๕ นาที ข้อสำคัญต้องมีศีล ๕ ไม่ต่างพร้อยเป็นการละบาปเพื่อความดี ดังคำสอนของหลวงพ่อบอก

“ปัจจุบันดี อนาคตดีแน่นอน

คนเราสร้างความคิดต้องมีมาร มารไม่มีบารมีไม่เกิด

ทำบุญต้องละบาป สร้างความคิดไม่ถึงที่จะดีได้อย่างไร

ยังเป็นไม้สักเนื้ออ่อน ปลูกก็จะกิน กาฝากก็จะมาเกาะ
ถ้าเป็นไม้สักทองแล้ว ปลูกก็ไม่กิน กาฝากก็ไม่เกาะแมลงวัน
ชอบตอมของเหม็น น้ำครำ ย่อมไหลไปรวมกับน้ำครำ
ถ้าเราเป็นคน ชี้เหล้า ชี้อา ชี้อัญญา ก็ได้เพื่อนชี้เหล้า ชี้อา ชี้อัญญา เหมือนกัน”
ปัจจุบันข้าพเจ้าละอบายมุขทั้งหมด มีเพื่อนเป็นพ่อค้า เช่นกัน

เคล็ดลับ

ข้าพเจ้ามีเคล็ดลับอยู่ ๒ อย่างคือ

๑. ล้างซาม
๒. ล้างห้องน้ำ

เมื่อข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัด หลังรับประทานอาหาร ข้าพเจ้าจะช่วยผู้ปฏิบัติทั้งหญิงชายล้างซาม ถ้ามีเวลาว่างก็กวาดลานวัดหน้าโบสถ์บ้าง หน้าศาลหลวงพ่อโตบ้าง เพื่อให้จิตใจฟุ้งซ่านเมื่อปฏิบัติแล้วรู้สึกก้าวหน้าขึ้น

อีกอย่างหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าอยู่ครบ ๗ วันแล้ว ข้าพเจ้าจะชวนผู้ปฏิบัติทั้งชายหญิง ชัดห้องน้ำห้องส้วม ส้วมนี้สำคัญ เราทนหิวข้าว หิวน้ำได้ แต่ถ้าเราไม่ได้ถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะ ไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าเคยชวนได้ถึง ๑๗ คน ช่วยกันล้างเกือบหมดทั้งวัด ประมาณ ๓๐๐ ห้อง พอกลับไปถึงบ้านกันแล้ว เขาฝันกันว่า คุณแม่พิกุลให้เลขเด็ด เขาถูกช่วยกันทุกคน ยกเว้นข้าพเจ้าไม่ได้ซื้อเพราะเลิกเล่นหวยแล้ว แต่สินค้าของข้าพเจ้า ก็ขายดิบขายดี ร่ำรวยเงินทอง จนสามารถซื้อรถปิคอัพได้คันหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เศรษฐกิจย่ำแย่อยู่ในปัจจุบันอย่างไม่น่าเชื่อ

กิจวัตรประจำวัน

คุณแม่ใหญ่ท่านแนะนำข้าพเจ้า ถ้าปฏิบัติกรรมฐานได้แล้ว จะมีความกังวลถ้าวันไหนไม่ได้ปฏิบัติ จะเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง หรือเหมือนกับไม่ได้รับประทานอาหาร ถึงเวลาต้องนั่งสมาธิ นั้นแหละจึงจะได้ผล ดังนั้นควรปฏิบัติให้เป็นกิจวัตรประจำวัน

นี่เป็นประวัติชีวิตของข้าพเจ้า ที่นำมากราบเรียนถวายหลวงพ่อ เพื่อยืนยันเกียรติคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญที่ศรัทธาเคารพสูงสุดของข้าพเจ้า ไม่เสียที่ที่เกิดมาได้โอกาสเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ทำให้ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างแห่งชีวิตว่า การปฏิบัติธรรมถูกต้องตามคำสอนของหลวงพ่อทำให้ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างแห่งชีวิต ว่าการปฏิบัติธรรมถูกต้องตามคำสอนของหลวงพ่อแล้วจะสัมฤทธิ์ผลอย่างแน่นอน